

Taleseddel til brug for besvarelsen af samrådsspørgsmål P om samarbejdsrelationen til forsvarschefen

Tak for indkaldelsen til samrådet i dag. Jeg værdsætter altid muligheden for at komme her i Forsvarsudvalget. Det giver et interessant indblik i, hvilke forsvarspolitiske temaer spørgerne finder væsentlige.

Spørgerne har bedt mig redegøre for, hvorvidt der er et godt samarbejde med den nye forsvarschef. Det kan jeg bekræfte, at der er. Da jeg udpegede forsvarschefen, var det netop fordi, jeg mener, at han er den rette styrelseschef for Forsvaret. Spørgerne sidder selv med til såvel forligskredsmøder som forhandlingsmøder om Arktis-kapacitetspakke. Og jeg tror, det er ret klart, at den nye styrelseschef for Forsvaret passer godt ind i ledelsesteamet i Forsvarsministeriet.

Det er ingen hemmelighed, at Forsvarsministeriets område har været ramt af en række sager – det er sager omhandlende svindel, nepotisme og anklager om manglende overholdelse af almene forvaltningsprincipper. Sagerne ligger alle forud for min tid som minister. Men det ændrer ikke ved, at det er mit ansvar at få taget hånd om dem. Det har både jeg og ledelsen på Forsvarsministeriets område sat os for. Det er en opgave, vi ser på med stor alvor og arbejder tæt og godt sammen om. Ikke mindst fordi vi skylder de tusindvis af dygtige chefer og ansatte på Forsvarsministeriets område, at der er fokus på den høje faglighed – og ikke på svindelsager. Dette arbejde pågår samtidig med, at vi er i fuld gang med at ruste det danske forsvar og beredskab til fremtidens udfordringer.

Forsvarsministeriet er en stor driftsorganisation, med syv underlagte styrelser og ca. 20.000 ansatte. Det stiller store krav til ledelsen, fordi rigtig mange sager hurtigt bliver politiske. Dette uanset om det handler om maden på kasernerne eller coronatest på uddannelsessteder. Derfor har det fra min side været et klart ønske, at sikre, at vi står sammen om opgaven på Forsvarsministeriets område. At vi har et fælles billede af udfordringerne – og løfter ansvaret i fællesskab. Det betyder også, at jeg har et ønske om, at cheferne for de respektive styrelser i højere grad er kommunikerende omkring sager på deres områder.

På den måde ligner Forsvarsministeriet fuldstændig alle andre ministerområder. Når der er faglige spørgsmål til eksempelvis styrelser på sundhedsministeriets område – så stiller styrelsescheferne op. Omvendt – når det handler om den politiske linje, de politiske beslutninger og prioriteringer, så er det politiske valg – og dermed politikerne, der stiller op.

Mange spørgsmål på Forsvarsministeriets område er politiske. Derfor er det helt naturligt, at både styrelseschefer og minister stiller op. Jeg mener, dette direkte afspejler det gode samarbejde vi har – og også den arbejdsdeling som må være i et demokrati. Det var også baggrunden for det interview med Ritzau, som spørgerne henviser til. I øvrigt et interview, som jeg ikke kan genkende udlægningen af. Men jeg står gerne på mål for, at spørgsmål om eksempelvis kommende forlig er politiske prioriteter. Derfor er det også politiske spørgsmål. Jeg står også gerne på mål for, at hvis gæster opfører sig direkte ubehøvet på mit kontor, overfor ansatte eller mig selv, så bliver det påpeget. Uanset hvem man er. Og som spørgerne ved, så har jeg det klare princip, at en aftale er en aftale. Dette gælder også, når ministeriets ansatte laver aftaler med journalister.

Danmarks sikkerhed er først og sidst et politisk ansvar. Det er os folkevalgte, der træffer de politiske beslutninger, om hvor mange af skatteborgernes penge, der skal gå til det danske forsvar. Og hvad pengene skal bruges på. Derfor er debatter om retningen for det kommende forsvarsforlig også en politisk debat. Det skal vi politikere kunne stille op til og svare på. Det er vores ansvar. Det samme gælder cybersikkerhed, forsvarets tilstedeværelse i Arktis. Internationale indsatser, som den i Guineabugten. Eller om vores soldater skal stå ved grænsen eller ej. Der pågår en faglig sparing. Den er vigtig. Men beslutninger er politiske og bygger på 90 mandater. Det gælder forsvarspolitik – ligesom det gælder for skattepolitik, transportpolitik, klimapolitik, uddannelsespolitik og alle andre områder.

Som jeg fremhævede på et tidligere samråd om NATOs kapaciteter – hvor spørgerne stillede sig uforstående overfor, at forsvarsforliget bygger på anbefalinger fra Forsvarskommandoen og ikke NATOs tjekliste - så vil jeg ikke undvære den danske forsvarsfaglige sparing. Den er stærk. Den er vigtig. Og den er afgørende. Men det politiske ansvar ligger hos politikere – og i sidste ende en minister. Det er kernen i et demokrati.

Lad mig afslutningsvis understrege, at Forsvarsministeriet med tilhørende styrelser er en helt igennem fantastisk organisation. Det engagement, som de ansatte udviser, har jeg den største respekt for. Jeg har også et klart ønske, om at vi i den danske forsvarspolitiske debat får mere fokus på de opgaver Forsvaret løser. De stærke kompetencer som der er indeholdt – og de dygtige ledere vi har. Ikke på skandaler og forsøg på splittelse, som jeg ikke kan genkende.

Når der i samrådsspørgsmålet refereres til Arktis-kapacitetspakke og de igangværende forhandlinger, vil jeg gerne takke spørgerne for netop dette.

For at have fokus på substans. For at lytte til de militærfaglige anbefalinger.
For at have fokus på sikkerhedspolitik.

Med en forhåbning om at dette også bliver afspejlet i offentligheden. Tak for ordet.